

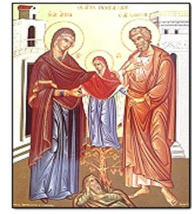
Saint Anne Romanian Orthodox Church

1875 Live Oak Dr. Jacksonville, Florida, 32246

www.bisericasfana.com

Email: preot@bisericasfana.com

Ph/cell: (904) 383-6948

Buletinul Parohial numarul 3 - Februarie 2009 -

Duminica Infricosatei Judecati

În 2007 am calatorit prin locurile unde Mântuitorul și Sfinții Apostoli au învățat, au trăit și au sfințit pământul. Aș vrea ca astăzi să vă scriu ce a simțit sufletul meu în locul în care, după profeție (Ioil.4:2), va avea loc înfricoșata judecată. Fac lucrul acesta acum întrucât în data de 22 februarie Biserica are o duminică închinată înfricoșatei judecări. Potrivit textului Sfântului prooroc Ioil și încercând să interpreteze această carte profetică a Sfintei Scripturi, unii din Sfinții Părinți afirmă că judecata de apoi va avea loc în Valea lui Iosafat. Întreaga vale este plină de locuri cu rezonanță biblică: Pârâul Cedrilor, Izvorul Maicii Domnului, Grădina Ghetsmani, Mormântul și Biserica Adormirea Maicii Domnului, Mormântul lui Abesalon (un mormânt de tristă amintire), Mormântul Sfântului Iacob Patriarhul, fiul lui Isaac și al profetului Zaharia. Iată pe scurt imaginea acestei văi a înfricoșatei judecări; închipuiți-vă cum spune Sfântul Nicodim Aghioritul „...își va așeza Dumnezeu scaunul de judecată deasupra acestei văi”, închipuiți-vă un tron pe nori, pe care va ședea Dreptul Judecător, alături, la dreapta Sa, Prea Sfânta Fecioara Maria, iar deoparte și de alta mulțime de cete îngerești, sfinți și întreaga omenire zidită de Dumnezeu. Ea va fi înfricoșătoare pentru persoanele care vor participa, pentru lucrurile care se vor cerceta și pentru cele ce se vor hotărî. Va fi mare ziua aceea pentru persoanele care vor lua parte, fiindcă în acea zi se vor aduna toți îngerii, toți diavolii, toți oamenii de la Adam și până la sfârșitul lumii, toți vor sta în fața Înfricoșătorului Judecător. Se vor cerceta cu de-amănuntul toate faptele bune și rele ale tuturor oamenilor din toate timpurile, toate cuvintele rostite, toate gândurile care au trecut prin mintea lor și toate lucrurile pe care le-au făcut. Atunci se vor vădi atât cele bune, cât și cele rele, nu așa cum se arată în ochii noștri acum, ci cum se arată ele înaintea lui Dumnezeu. Evlavia și virtutea se vor arăta înfinit mai frumoase și mai de preț, iar nelegiuirea și răutatea se vor arăta mai urâte de cum se arată acum. Vom da socoteală nu numai pentru păcate, ci și pentru binefacerile primite de la Dumnezeu. Iar la urmă vom da socoteală și pentru exemplul pe care ni l-a dat Hristos cu viața Sa, cu rănilor, cu patimile, cu crucea și sângele și cu moartea pe care a suferit-o. De aceea înfricoșata judecată va avea loc în Valea lui Iosafat, după talmucirile unor Sfinți Parinti, adică alături de Ierusalim, acolo unde Mântuitorul Hristos a asudat cu sudori de sânge pentru mântuirea noastră. Adică dincolo de pârâul Chedron, unde, în noaptea patimilor, Domnul a fost prins, legat și dus la judecată, după cum istorisește evanghelistul Ioan. La judecată va sta alături și Crucea, ca un steag împărătesc, să arate de departe cât a făcut Răscumpărătorul nostru Iisus Hristos ca să ne mântuiască și dimpotrivă, câte am făcut noi, cu nespuse nesocotință. Atunci vor fi spuse pe față toate păcatele, dar nu vor mai fi amintite păcatele spovedite cu o deplină pocăință, căci spune Ieremia (31, 34): “Și păcatele lor nu le voi mai pomeni”. Noi ținem așa de mult la judecata oamenilor, ne temem de ea, dar nu ținem seama de acea înfricoșată judecată care îngrozește și pe demoni, de le-ar aminti-o cineva. Acea zi va fi mare și pentru cele ce se vor hotărî atunci, căci aici, în Valea lui Iosafat, nu se va da vreo hotărâre pentru o moștenire de nimic, sau pentru câțiva acri de pământ, ci pentru un bine și pentru un rău nemărginit ca mărime și veșnice ca durată. O hotărâre împotriva păcătoșilor și una pentru cei drepti. Și care va fi hotărârea pentru păcătoși? “Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic!” (Matei, 25, 41). De aici se vede că pedeapsa nu este numai o lipsire de Dumnezeu, ci este și lucrătoare prin chinuri. Hotărârea asupra dreptilor va fi: “Veniți, binecuvântații Părintelui meu, de moșteniți împărăția care este pregătită vouă de la întemeierea lumii!”.

Se cuvine, dar, să luăm aminte, să ne pregătim din timp răspuns bun la această înfricoșată judecată și să luăm aminte la cuvintele Sfântului Iacob (2.13) care spune că “judecata este fără milă pentru cei care n-au făcut milă, căci mila biruiește judecata”. Așa cum în rugăciunea Bisericii repetată cu atâta insistență la Sfânta Liturghie: “Răspuns bun la înfricoșătoarea judecată a lui Hristos să cerem!” îmi stăruie în minte cuvintele sfinților părinți care ne-au lăsat ca testament grija noastră pentru a putea da răspuns bun la această judecată. Să ne ferim de rău și să urmăm binele pentru că adâncul insondabil al răului pe care îl facem îl vom cunoaște numai la ziua judecării. Cât de atentă a fost Biserica cu fiii și fiicele ei, prezentându-le pe frontispiciul de la intrare scena înfricoșatei judecări și câte detalii ale pictorului anonim găsim în scena de la Voroneț! Aproape că te cutremuri. Poate că noi, cei de astăzi, în chip deosebit ar trebui să punem în sufletul credinciosului icoana înfricoșatei judecări. Atunci nu ne-am mai lăsa prinși așa de ușor de răul care ne împresoară în fiecare zi. Și câte semne nu sunt și care se împlinesc în zilele noastre! Căci înfricoșata judecată este strâns legată de cea de-a doua venire a Domnului, de data aceea ca Judecător.

Părintele Ioan Dumitrascu

Gânduri despre perioada Triodului

Numele cărții **Triod** vine de la faptul că majoritatea cântărilor canonului slujbelor de la utrenie cuprinde câte 3 cântări sau ode, de unde și denumirea de **Triod**.

Vrednic de reținut este faptul că în cursul anului bisericesc, în acest timp liturgic sfințitor, Biserica, prin întreaga rânduială a sfintelor slujbe care se săvârșesc, reactualizează în planul concret al vieții noastre viața, învățătura și lucrarea mântuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos. Astfel, între cele trei perioade liturgice ale anului bisericesc, pe lângă cea a *Octoihului* și *Penticostarului*, de o importanță deosebită și de o profunzime spirituală aparte, este perioada în care tocmai ne pregătim să intrăm în această lună, *perioada Triodului*. Este numită așa după cartea bisericească *Triod*, care cuprinde cântările liturgice și rânduiala sfintelor slujbe care se săvârșesc în Biserică în această perioadă. Dintre sfinții și de Dumnezeu luminați părinți ostenitori în alcătuirea acestei cărți, amintim pe Sf. Cosma Melodul, Sf. Teodor Studitul, Iosif Studitul, Sf. **Andrei Criteanul** ș.a., care, prin creațiile lor imnografice, ne mângâie sufletul și ne îndeamnă la smerenie, la pocăință sinceră, la trăire adâncă, la iubire jertfelnică, după chipul lui Hristos Care vine spre patimă și Se jertfește pentru noi pe Crucea Golgotei.

Primele trei duminici din Perioada Triodului: *Duminica Vameșului și a Fariseului*, *Duminica Fiului risipitor și Duminica Înfricoșatei Judecăți* sunt o etapă pregătitoare, cu îndemn la post, la rugăciune curată, la osteneală și nevoiță duhovnicească, la despățimire și la dobândirea virtuților, la viață curată și faptă bună, de care vom da seama în fața Dreptului Judecător, de întoarcere din rătăcire și din moartea păcatului și a înstrăinării de Dumnezeu, în brațele pline de iubire ale Părintelui Cereș care a dat pe Fiul Său jertfă de răscumpărare pentru noi. La Duminica Înfricoșatei Judecăți se face și *lăsatul secolui de carne*, iar în Duminica următoare (1 Marite), numită a *Izgonirii lui Adam din Rai*, se *lasă secol de brânză*. În ziua de luni, 2 martie se intră propriu-zis în perioada Sfântului și Marelui Post, care este de fapt și partea cea mai lungă (7 săptămâni) a Triodului. Deși toată perioada Triodului este de o frumusețe liturgică și de o adâncime spirituală deosebită, totuși menționăm ca momente importante în lucrarea liturgică și misionară a Bisericii noastre, dar și în viața fiecărui credincios în parte, Duminica I din Post (a *Ortodoxiei*), Duminica a III-a din Post (a *Sfintei Cruci*), Canonul cel Mare al Sf. Andrei Criteanul, Acatistului închinat Născătoarei de Dumnezeu din săptămâna a V-a a Sfântului Post, Duminica Floriilor (a *Intrării Domnului în Ierusalim*), slujba Deniilor din Săptămâna Mare, mai ales slujba *Sfintelor Patimi din Joia Mare* și *Denia Prohodului* din Vinerea Mare. *Perioada Triodului este premergătoare Sfintelor Paști, se întinde pe o durată de 10 săptămâni, adică de la Duminica Vameșului și Fariseului, apoi pe toată perioada Sfântului Post al Sfintelor Paști (sau al Patruzecimii), culminând cu Săptămâna Mare a Sfintelor Patimi, până în Sâmbăta cea Mare, inclusiv, iar odata cu slujba Învierii Mântuitorului Hristos, se intră în ciclul pascal.*

Vremea Triodului a sosit. Biserica ne cheamă la un nou urcuș duhovnicesc, lepădând lucrurile întunericului și mbrăcându-ne în armele luminii, curățindu-ne viața și sfințindu-ne purtările în duhul lui Hristos, Mântuitorul nostru. Să ne ajute milostivul Dumnezeu!

Părintele Eugen Moraru

Copilul în familie

O întrebare din ce în ce mai vehiculată în rândul părinților, a adevăraților părinți. Acum, când diavolul născocoște noi și perfecționate mijloace de atragere a copiilor pe căile pierzării, părinții creștini caută cu ardoare răspunsul la această rea întrebare. Cum pot să-și călăuzească copilul pe drumul cel bun, pe un drum presărat cu multe binecuvântări de la Dumnezeu? Așa cum orice părinte se îngrijește ca hrana copilului său să fie cât mai sănătoasă (deși în ziua de astăzi acest lucru a devenit foarte greu de realizat), tot așa trebuie să se îngrijească și de hrana duhovnicească pe care i-o dă. Și așa cum în bucătărie, pentru a reuși mâncărurile, se pun cele de trebuință la timpul potrivit, fără a greși cantitățile, tot așa și părinții trebuie să știe cât mai bine rețeta ideală pentru creșterea copilului. Deși este greu de stabilit această rețetă și aplicabilitatea ei diferă de la copil la copil, căci dacă la un moment dat pentru un copil este de folos o muștrare, pentru altul este mai de folos îngăduința, totuși în mare, ingredientele sunt aceleași. Cine vrea ca fiul său să se mântuiască trebuie să înțeleagă că nu este ușor. Mântuirea nu se obține fără efort, un efort susținut, nu în salturi. Dar, oricât de mult s-ar strădui un părinte și oricât de bun pedagog ar fi, trebuie să știe că principalul ajutor în educarea copilului vine de la Dumnezeu. Numai un părinte care se roagă pentru copilul său este un părinte cu adevărat creștin. Cea mai mare durere a unui părinte este cea legată de copilul său. El suferă ori de câte ori copilul se îmbolnăvește sau ori de câte ori cade în păcat. Dar, dacă se ocupă cu grijă de creșterea lui, dacă cere ajutorul lui Dumnezeu pentru acesta, bucuria lui e mai mare atunci când va vedea că eforturile sale au dat roade. Este de mare importanță pentru părinții binecredincioși să aibă întipărit în inimile lor adevărul că un copil este o binecuvântare de la Dumnezeu. De aceea venirea pe lume a unui copil este momentul pentru părinți să cugete cu luare-aminte la Dumnezeu, punând de acum cărămizi, una câte una, pentru zidirea lui duhovnicească. Un părinte, în adevăratul sens al cuvântului, este numai acela care își crește copilul ca pe un fiu al Părintelui Ceresc și-l pregătește pentru a putea locui în Împărăția Lui. Privit ca un dar al lui Dumnezeu, copilul aduce în sufletul părinților bucurie, raza de soare care mângâie viața lor atât de frământată. Copilul este ca o floare care răsare. Părinții trebuie să se îngrijească de creșterea ei, să nu o năpădească buruienile, să îi dea apă la vreme și în cantitatea necesară, să îi vorbească, să o iubească. Nu este de ajuns doar să se desfășoare de mireasma ei, ci e bine să li se umple sufletele de această mireasmă. Dar, copilul impune responsabilitate, asumarea greutăților care apar în perioada de creștere. Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate. De felul în care părinții înțeleg aceasta și de modul în care duc această cruce, depinde calitatea de creștin a viitorului adult. Copilul are nevoie de părinți care să-l iubească, să-l înțeleagă, să îi acorde mult timp. Părinții sunt chemați să fie primii prieteni ai copilului lor. Pentru el, părinții sunt primele modele de viață. Și această viață nu trebuie să fie orice fel de viață, ci una cu adevărat creștină. Cu cât părinții își dau seama de uriașa responsabilitate pe care o au, cu atât mai mult duc o viață mai deosebită pentru copiii lor... o viață de sacrificiu prin care nu mai traiesc pentru ei, ci pentru copiii lor...

Prin Taina Cununiei, familia creștină e întemeiată de Dumnezeu ca o mică biserică, ca o reflecție a Sfintei Treimi în viața noastră, loc al prezenței Dumnezeului celui viu și al binecuvântărilor Sale cele bogate. Numai într-o astfel de familie copilul va descoperi rostul pentru care părinții lui cred în Dumnezeu și îl îndreaptă pe calea mântuirii. Numai când familia este înțeleasă ca o mică biserică, educația părinților poate da roade care nu se strică. Nu există familie perfectă așa cum nu este om fără de păcat. Viața este o luptă continuă. Este plină de greutăți, obstacole, urcușuri și coborâșuri, căderi și ridicări. Însă fiecare familie este chemată să devină aceasta "mica biserică", spațiu în care copilul trebuie să găsească liniștea, pacea, dragostea și rugăciunea. Copilul va vedea în timp că liniștea care domnește în căminul său nu se află în casele în care Dumnezeu nu este primit, iar atunci când se va face mare își va dori să aibă și el o familie binecuvântată de Dumnezeu. Căci cu adevărat un om credincios nu-și dorește pentru copilul lui decât să-i lase cea mai prețioasă dintre moșteniri: dragostea de Dumnezeu și trăirea după poruncile Sale. Ca și copilul său să meargă pe drumul de jertfă al credinței, îmbrățișând crucea Mântuitorului și câștigându-și veșnicia.

Teolog Magdalena Pencea

Simțul apartenenței la o biserică vie și lucrătoare pune, pe mai departe, sens vieții noastre. Simțim, pe zi ce trece, că nu călătorim singuri.

Randuită a se citi în a II-a Duminică a Triodului, pilda Fiului Risipitor, supranumită pe bună dreptate de Părinții Bisericii Coroana tuturor pildelor din Sfânta Scriptură, reprezintă pentru noi un nesecat izvor de adâncă cugetare. De ce îl serbăm noi pe fiul risipitor? Tocmai pentru că și-a venit în fire și s-a întors. Este foarte interesantă această expresie și-a venit în fire, pe care o folosește Mântuitorul. "Înseamnă că mă voi duce la tatăl meu...". Acum conștiința lui se trezește, cum reintră în natura lui omenească, primară, aceea creată de Dumnezeu. Și-a revenit în sinele lui din care ieșise. Fusese sub stăpânirea patimii ce-i întunecase conștiința. Acum a redevenit el însuși, și-a recăpătat

personalitatea și identitatea, și-a adunat mintea care-i plecase de acasă. Fusese ieșit din fire, se trădase, se golise de sine și rătăcise undeva afară. Dușmanul stării întru sine sau al permanentei cugetări profunde este grija de multe care ne risipește conștiința, inima și mintea până la a nu ne mai putea întoarce în ele însele, întru ale lor, ca să fie capabile să judece în ină și să ne facă să ne orânduim toate cu sinceritate și înțelepciune. Întoarcerea la Tatăl nu este posibilă până ce nu ne venim întru sine sau ne întoarcem din risipire. Fiul risipitor, prin cuvintele adresate tatălui său: “tată am greșit la Cer și înaintea ta” conștientizează cu adevărat cele două direcții spre care se îndreaptă greșeala sa, adică spre cei de pe pământ, dar mai ales față de cer. Ce mare dar ne-a dat nouă Dumnezeu, acela de a ne părea rău de faptele rele și ele să fie iertate de către El. Dar și pe acesta omul zilelor noastre îl neglijează. Conștientizarea păcatului urmată de pocăința sinceră ne readuce în stadiul de fii ai lui Dumnezeu și ai Bisericii, și anume fii cu drepturi depline ca la început, ca în starea apradisiaca cum a fost și creat acel prim om, Adam, la starea aceea de beatitudine, nu numai argat cum nădăjduia fiul risipitor, și aceasta pentru că: “Mai mare bucurie este în cer pentru un păcătos care se pocăiește, decât pentru 99 de drepti care n-au nevoie de pocăință.” (Luca 15,7).

Teolog Ionuț Simion

Duminica Vamesului si a Fariseului

Cereți și vi se va da! Bateți și vi se va deschide! Căutați și veți afla!

Cum să îndrăznesc să mă apropiu? Sunt necurat, Doamne, și atât de plin de păcat! Sunt mizerabil, Doamne, și căzut... ar Tu... Tu ești Sfânt și purtat de îngeri! Fie-Ți milă de mine, Doamne, căci nimic nu sunt, decât un abis de păcate! milostiv, milostiv fii mie, păcătosului!... Pe pardoseala rece a Templului cădeau lacrimi grele și amare. Vameșul plângea! El, care fura, el care își împila frații, el, răpitor și lacom - plângea... Umil și singur, lângă ușă, neîndrăznind nici măcar să intre - plângea... În față, un fariseu. Se ruga. Mulțimea. Și era mulțumit... „Îți mulțumesc, Doamne, că nu sunt ca cest vameș! Că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti...” (Luca 18:11). Fariseul nu plângea; fariseul era mulțumit. Satisfăcut de el, de faptele și realizările sale, de virtuțile și chiar de... rugăciunea sa. Avea lucrări bune și era conștient de valoarea sa. Îi spunea lui Dumnezeu cine este el, de parcă Dumnezeu nu cunostea faptele sale. Așa pare la prima impresie....

Dar ”inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi.” (Ps 50:11) De aceasta am nevoie la rugăciune, de o inimă eliberată de meschina, permanenta grijă pentru păcatele aproapelui, ci privind către propriile căderi. Căci în momentul rugăciunii vamesului, în gheara rece a remușcărilor și sub focul fierbinte al lacrimilor de pocăință, s-a născut cel mai dulce cuvânt de rugăciune: ”Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!” Despre ea s-au scris tratate întregi, sfinții au iubit-o ca pe o comoară, i se spune rugăciunea minții și a inimii, s-a dezvoltat pe marginea ei o adevărată cultură patristică și chiar o știință duhovnicească, isihasmul, căci Gheron Iosif Isihastul, neuitatul sihastru athonit, o numea ”arta artelor și știința științelor”. Dar te mișcă spre ea neîndoielnic Înșuși Domnul, Care ne făgăduiește că orice vom cere în Numele Lui, negreșit vom primi, precum și părerea pe care Apostolul Neamurilor și-o exprimă, susținând că preferă să rostească în rugăciune cinci cuvinte din inimă, în limba simțirii sale, decât zece mii într-o limbă străină propriilor înțelegeri. Părintele Arsenie Papacioc dă un răspuns uluitor de simplu și pertinent tuturor iubitorilor de dialectică și retorică pe marginea rugăciunii, în stilul lui inimitabil și veșnic fermecător: ar fi stiut... că postește de două ori pe săptămână, că-și plătește conștiincios dările, că face milostenie. Le știa pe toate Domnul, Care cercetează adâncurile omului, inima și rărunchii, dar marea durere era că și el, fariseul, știa de aceste fapte ale sale. Aflase stânga sa ce făcea dreapta sa și nu își acoperea fapta bună cu mantia smereniei. Am plecat de lângă Templu înlăcrimat. Eu am faptele vameșului și rugăciunea fariseului. Măcar de aş avea smerenia celui dintâi, ca sufletul meu să se întoarcă mai îndreptat în casa lui din zborul rugăciunii; să am faptele drepte ale fariseului, ca dreptatea să mă învețe, într-un final, smerenia! Dar eu... eu ce sunt și ce am? Ce să fac eu cu mine, când nu pot ridica rugăciunea mea către Domnul?

Credinta, nadejdea si dragostea - virtuti teologice

„...Femeia să se învețe în liniște, cu toată ascultarea. Nu îngăduiesc femeii nici să învețe pe altul, nici să stăpânească pe bărbat, ci să stea liniștită. Căci Adam a fost zidit întâi, apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia, amăgită fiind, s-a făcut călcătoare de poruncă. Dar ea se va mântui prin naștere de fii, dacă va stăruii, cu înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie.” (I Timotei 1, 18- 20 și , 1-15)

Suprinzătoare la prima vedere cuvintele Sfantului Apostol Pavel! Dar iata ca opera răscumpărării, sau chiar conditia femeii este amestecată cu o bunăvoință divină, cu un gingaș atașament de iubire, pentru care fapt spunea și Apostolul: «Bărbaților, iubiți pe femeile voastre». Egalitatea aceasta naturală și substanțierea ei harică aduc iubirea și armonia dintre soți, lucru echivalent cu ocrotirea existenței și conservarea universului. Și lucrul se realizează de la sine, când fiecare contribuie conștiincios cu ceea ce îi aparține în propriu: bărbații cu iubirea, femeile cu supunerea: dacă fiecare contribuie cu ceea ce îi aparține în propriu, atunci toate sunt temeinice. **Când femeia se simte iubită, devine virtuoaasă, ii crește virtutea, mai ales când femeia este înțeleaptă, simplă în modul ei de viață, virtuoaasă. Într-o asemenea familie pot fi crescuți cu adevărat copii cu dragoste de Dumnezeu. Dragoste desăvârșită între soți este reflectată prin rodul acesteia, copilul, cea de-a treia persoană a familiei. Pentru familia creștină, modelul iubirii eterne a Persoanelor Sfintei Treimi rămâne sursa de potențare a propriei sale iubiri;** într- devăr, cei doi soți trebuie să se iubească reciproc, într-o dragoste în care au fost binecuvantati de Dumnezeu Cel în Treime. Este, de altfel, acel altfel de dragoste, căreia Sfântul Apostol Pavel i-a închinat cel mai frumos imn scris vreodată de mâna omenească (**I Cor. 13, 1-8**), anume **imnul DRAGOSTEI CRESTINE CA VIRTUTE, ALATURI DE CREDINTA SI NADEJDE. Impreuna, acestea 3 alcatuiesc virtutile teologice.** După Sfântul Apostol Pavel, pentru ca dragostea să “suporte toate”, ea nu trebuie să “invidieze”, să “se trufească”, să “se îngâmfe”; dragostea adevărată “pe toate le nădăjduiește, pe toate le rabdă”. Uimitor nu? Intelegem acum mai bine textul de mai sus?

Soția e ființial legată de bărbatul ei prin creație și haric prin Sfânta Taină a Căsătoriei creștine. Astfel e egală întru toate cu soțul ei.

Fundamentul adevăratei vieți familiale și sociale nu poate fi decât omul acesta: omul definit de culorile și de chipurile virtuții. Numai el poate fi făuritorul adevăratei familii și al societății de mâine, prin înfăptuirea lui cea mai măreață: prin creșterea copiilor în duh creștin. O bună familie creștină este întemeiată din buni membri creștini. Aici rezidă, în același timp, condițiile determinante ale bunei societăți creștine, sub toate raporturile, pentru care lucru, formarea oralsocială a familiei creștine ocupă în mod deosebit predica Sfântului Ioan Gură de Aur, fie lămurind raporturile între soți, fie îndemnând la o aleasă creștere a copiilor. **Soția este ființial legată de bărbatul ei prin creație și haric prin Sfânta Taină a Casatoriei creștine.** Astfel ea este egală întru toate cu soțul ei. Armonia dintre soți, întemeiată pe **iubire și supunere**, este necesară, în primul rând, pentru desăvârșirea vieții în familia creștină. Într-o asemenea familie se naște și dragostea care trebuie să umple și inima mirilor și a soțiilor, căci numai atunci puterea Domnului Dumnezeu, Care “este iubire” (I Ioan 4, 8,16), lucrează în sufletul lor și Domnul Iisus Hristos este prezent în familia lor. După cuvântul Apostolului Pavel, **bărbații sunt datori “să-și iubească femeile ca pe propriile lor trupuri.** Cel ce iubește femeia - preciza Apostolul Neamurilor - pe sine se iubește” (Efes. 5, 28). Firește, nu putem vorbi de iubire, ca liant al familiei, fără să precizăm că doar dragostea este echilibrul supunerii femeii față de bărbat, de care vorbește Sfântul Apostol Pavel. **Nașterea de prunci este de dorit.** Este exclusă dorința de a nu avea copii acolo unde se afirmă iubirea. Copiii trebuie sa realizeze această naștere și renaștere întru Dumnezeu. Fără să fie minimalizate, cele două scopuri ale căsătoriei (nașterea de prunci și intrajutorarea) în iubirea regenerată în Hristos și în Biserică sunt cuprinse și introduse într-o perspectivă eshatologică. **După Sf. Pavel, familia creștină este imaginea unirii dintre Hristos și Biserica (Ef. 5, 23).** De aici reiese că, după cum sensul imaginii se află în prototip, tot așa sensul unirii soților în căsătorie se află în unirea dintre Hristos și Biserică. Harul primit în Taina Căsătoriei întărește, pe de o parte unitatea celor doi (pregătiți realmente pentru ea), iar pe de altă parte, cuplul celor căsătoriti este înserat în comunitatea Bisericii - comunitatea celor ce se împărtășesc cu Sfintele Taine spre viața de veci. Cei doi nu-și mai aparțin doar lor, ci și Bisericii, dar acum altfel decât mai înainte. Odată cu căsnicia și apariția copiilor, responsabilitățile se împart și, dincolo de ele, relația de cuplu presupune o lungă și frumoasă

prietenie. Teoretic, toate sună bine. În practică însă sunt multe capcane cărora trebuie să le facem față. Dar nu e imposibil. Și poate tocmai de aceea e atât de frumos!

Armonia dintre soți, întemeiată pe iubire și supunere, este necesară, în primul rând, pentru desăvârșirea vieții în familia creștină. Într-o asemenea familie se naște și sporește virtutea, mai ales când femeia este înțeleaptă, simplă în modul ei de viață, virtuoaasă. Într-o asemenea familie pot fi crescuți cu adevărat copii cu dragoste de Dumnezeu.

Teolog Rodica Amalia Gheorghe